

ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਮੰਗਤੇ

ਥਾਂ : ਇਕ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ। ਉਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਸਜਾਵਟ ਹੋਈ ਹੈ।
ਨਾਟਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੁਰਗਾਦਾਸ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਹੈ,
ਜਦੋਂ ਨੀਲਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : ਨੀਲਮ ਬੇਟਾ, ਗੀਤਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਏ ?

ਨੀਲਮ : ਹਾਂ ਅੰਕਲ...ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ, ਕੀ ਗੱਲ ਏ ?

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : ਕੁਝ ਨਹੀਂ...ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਨੀਲਮ : ਅੰਕਲ ਕੁਝ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਏ।

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂਗਾ...ਪਰ ਹੁਣ...

(ਅਨਿਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਅਨਿਲ : ਰਮੇਸ਼ ਦੇ ਫਾਦਰ...ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਇਕੱਲਿਆਂ ਗੱਲ ਕਰਨਾ
ਚਾਹੁੰਦੇ ਨੇ।

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : ਕੀ ਗੱਲ ਏ ?

ਅਨਿਲ : ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਏ।

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : (ਨੀਲਮ ਨੂੰ) ਤੁਸੀਂ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਮੰਡਪ ਵਿਚ ਲਿਆਓ...ਮੈਂ ਖੰਨਾ
ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਲ ਆਵਾਂ...ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਜ਼ਿਦ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ
ਨੇ...ਜਦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਏ।

(ਦੁਰਗਾਦਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੀਲਮ ਜਦੋਂ ਜਾਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।)

ਅਨਿਲ : ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਏ...ਮਿਸ ਨੀਲਮ

ਨੀਲਮ : (ਮੁੜ ਕੇ) ਦੱਸੋ।

ਅਨਿਲ : (ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਰੋਅ ਵਿਚ) ਤੁਹਾਡੀ ਸਹੇਲੀ ਦੀ ਮੈਰਿਜ ਹੋ ਰਹੀ ਏ...
ਤੁਸੀਂ ਕਦੋਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਏ ?

ਨੀਲਮ : ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ?

ਅਨਿਲ : ਆਪ ਹੀ ਸਮਝ ਲਵੋ।

ਨੀਲਮ : ਮੈਂ ਹਾਲੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਅਨਿਲ : ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਵੀ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ...ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਕ
ਕੈਂਡੀਡੇਟ ਹਾਂ...ਯਾਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਾਂ।

ਨੀਲਮ : ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੌਣ ? ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਗੁਸਤਾਖੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ?

ਅਨਿਲ : ਮੈਂ ਰਮੇਸ਼ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।

ਨੀਲਮ : ਯਾਨੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਰਾਤੀ ਹੋ ?

ਅਨਿਲ : ਕਿਉਂ ਬਰਾਤੀ ਹੋਣਾ ਗੁਨਾਹ ਏ ?

ਨੀਲਮ : ਗੁਨਾਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਬੰਦਾ ਬਰਾਤੀ ਬਣ ਕੇ ਜਿਹੜੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਨੀਅਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਗੁਨਾਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸ਼ਾਹਦੀ ਭਰ ਰਿਹਾ ਏ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਉਹ ਜ਼ਹਿਨੀਅਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਏ ਮਿਸਟਰ...ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਂ ਹੈ।

ਅਨਿਲ : ਅਸੀਂ ਬਰਾਤੀ ਬਣ ਕੇ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਆਏ...ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਏ।

ਨੀਲਮ : ਇਸ ਘਰ ਵੱਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਨਵੀਟੇਸ਼ਨ ਕਾਰਡ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸ ਦੇਵੋ।

ਅਨਿਲ : (ਬੋਝੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਰਡ ਕੱਢ ਕੇ) ਇਹ ਵੇਖੋ ਤੇ ਪੜ੍ਹ ਲਵੋ...ਮੇਰਾ ਖ਼ਿਆਲ ਏ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਏ।

ਨੀਲਮ : (ਕਾਰਡ ਲੈਂਦੀ ਹੈ) ਬਿਲਕੁਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ...(ਪੜ੍ਹ ਕੇ) ਇਹ ਕਾਰਡ ਰਮੇਸ਼ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਫਾਦਰ ਵੱਲੋਂ ਹੈ...ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਅਨਿਲ : ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸਾਡੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

ਨੀਲਮ : ਮੈਂ ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

ਅਨਿਲ : ਹੱਦ ਹੋ ਗਈ ਏ।

ਨੀਲਮ : ਹੱਦ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਹੋਣੀ ਏ...ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਹੋਰ ਬਰਾਤੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੀਹੇਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਫ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ... ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਛੇੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਅਨਿਲ : ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਨੌਟਿਸ ਲੈ ਰਿਹਾ ਏ...ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਹਾਸਾ ਮਖੌਲ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਏ...ਇਸ ਵਿਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਨੀਲਮ : ਜੇ ਹਾਸਾ ਮਖੌਲ ਲੁੱਚੇਪਣ ਅਤੇ ਬਦਮਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬੰਦੇ ਸਮਝਦੇ ਨੇ ਕਿ ਉਹ ਬਰਾਤੀ ਨੇ ਤੇ ਇਹ ਲੁੱਚਪੁਣਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ।

ਅਨਿਲ : ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਸ ਨੀਲਮ ਬਰਾਤੀ ਲਫਜ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਝ ਚਿੜ ਲੱਗਦੀ
ਏ ?

ਨੀਲਮ : ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਹੈ...ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਿਸਟਮ ਨਾਲ ਚਿੜ
ਏ...ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁੰਡੇ ਵਾਲੇ ਬਰਾਤ ਬਣਾ ਕੇ ਕੁੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ
ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਨੇ...ਲਾੜੇ ਹੋਰੀਂ ਘੋੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨੇ...ਕਲਗੀ
ਲਾਈ ਹੋਈ ਏ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਪਕੜੀ ਹੋਈ ਏ...ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਕੋਈ ਮੁਹਿੰਮ ਫਤਿਹ ਕਰਨ ਆਏ ਨੇ...ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਅਨਿਲ : ਇਹ ਵਾਜੇ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਬਾਰਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਜਾਏ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਨੀਲਮ : ਖੁਸ਼ੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਾਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ 'ਹਮ ਆਏ
ਹੈ'...ਹਮਾਰੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਸਿਰ ਝੁਕਾਓ, ਫੇਰ ਇਕ ਲਗੜੀਆਂ
ਦੀ ਫੌਜ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਰਾਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ...ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ
ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਰਾਤ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਥੇ
ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ ਮਿਲਣਗੇ। ਮੁਰਗੇ ਦੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਅੱਧੀਆਂ-
ਅੱਧੀਆਂ ਚੂਸ ਕੇ ਸੁੱਟ ਕੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਟੀ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ
ਕਮਾਈ ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਏ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖਾਈ ਜਾਣਗੇ,
ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਕਵਾਸ ਕਰੀ ਜਾਣਗੇ। ਰੋਹਬ ਪਾਉਣਗੇ...ਜਿੰਨੀ
ਮਰਜ਼ੀ ਖਾਤਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲੀ
ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਪਏਗੀ ਕਿ
ਤੇਰੇ ਬਾਪ ਨੇ ਬਰਾਤ ਦੀ ਖਾਤਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ...ਇਹੋ
ਜਿਹੀ ਬਰਾਤ ਦੇ ਸਿਰ ਸਵਾਹ ਨਾ ਪਾਈ ਜਾਏ।

ਅਨਿਲ : ਸਵਾਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ।

ਨੀਲਮ : ਇਹ ਚੋਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਏ...
ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ।

ਅਨਿਲ : ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ...ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ
ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂ ਕਿ ਬਰਾਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੁੰਦਾ ਕਿ
ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ...ਯਾਰ ਦੋਸਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ
ਦੀ ਸ਼ਾਹਦੀ ਭਰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ
ਹੋਇਆ ਏ।

ਨੀਲਮ : ਪਰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਭੀੜ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਥੇ ਹੁੰਦੀ ਏ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੁੜੀ
ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਸਟੋਵ ਨਾਲ ਸੜ ਕੇ ਮਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਏ...ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਮੁਰਗੇ ਖਾਧੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ, ਚਾਰ-ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਆਈਸਕ੍ਰੀਮ

ਖਾਧੀ ਹੁੰਦੀ ਏ, ਕੋਈ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਿਸਟਮ ਔਰਤ ਲਈ ਅਪਮਾਨ ਭਰਿਆ ਹੈ...ਕੁਝ ਸਮਝ ਆਈ ?

ਅਨਿਲ : ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆ ਗਈ ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ...ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਵਾਰੇ ਰਹਿਣ।

ਨੀਲਮ : ਕਵਾਰੇ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣ...ਸਗੋਂ ਇਸ ਗਲੇ ਸੜੇ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਬਦਲਣ...ਵਿਆਹ ਇਕ ਸਾਂਝੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੋਵੇ...ਉਹ ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਹਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ...ਉਥੇ ਮੁੰਡੇ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਉਣ...ਕੁੜੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਉਣ ਤੇ ਉਥੇ ਜੋ ਵੀ ਖਰਚ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਅੱਧ-ਅੱਧ ਵੰਡਿਆ ਜਾਏ...ਬਾਈ ਦੇ ਵੇ ਮਿਸਟਰ ਖੰਨਾ ਨੇ ਅੰਕਲ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਇਕੱਲਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ?

ਅਨਿਲ : ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ?

ਨੀਲਮ : ਸੁਨੋਹਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਿਆਏ ਸੀ।

ਅਨਿਲ : ਕੁਝ ਲੈਣ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਏ...ਕੋਈ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਏ।

ਨੀਲਮ : ਕਾਹਦਾ ਐਗਰੀਮੈਂਟ

ਅਨਿਲ : ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ?

ਨੀਲਮ : ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ...ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਰਾਤੀ ਹੋਏ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਤ ਭੰਗੜਾ ਪਾਓ, ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਲੱਚਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਪਾਓ—‘ਨਾਭੇ ਦੀਏ ਬੰਦ ਬੋਤਲੇ, ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਨਸ਼ਾ ਚੜ ਜਾਏ’ ਤੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਬੋਤਲ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੇਹੂਦਗੀ ਕਰੋ ਤੇ ਇਹ ਬੇਹੂਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਸਮਝੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਰਾਤੀ ਹੋ।

(ਦੁਰਗਾਦਾਸ ਮਿਸਟਰ ਖੰਨਾ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ।)

ਖੰਨਾ ਸਾਹਬ : ਦੇਖੋ ਲਾਲਾ ਜੀ ਮੁੰਡਾ ਮੰਡਪ 'ਤੇ ਤਾਂ ਹੀ ਬੈਠੇਗਾ...ਜੇ ਰਕਮ ਨਕਦ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : ਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰੋ।

ਨੀਲਮ : (ਕੋਲ ਆ ਕੇ) ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ...ਜੇ ਅੰਕਲ ਇਹ ਰਕਮ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ ?

ਦੁਰਗਾਦਾਸ : ਬੇਟੀ, ਤੂੰ ਵਿਚ ਨਾ ਬੋਲ।

ਨੀਲਮ : ਤੁਸੀਂ ਅੰਕਲ ਚੁੱਪ ਰਵੋ...ਹਾਂ ਤਾਂ ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ ?

ਖੰਨਾ ਸਾਹਬ : ਅਸੀਂ ਬਰਾਤ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਨੀਲਮ : ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਹੀ ਜਾਵੋਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਪਤਾ ਲੱਗ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਹਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੰਡਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇਗੀ...ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਥੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਹਿੱਲ ਸਕੋਗੇ ਜੇਕਰ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹਰਜਾਨਾ ਦੇਵੋਗੇ।

ਖੰਨਾ ਸਾਹਬ : ਹਰਜਾਨਾ ?

ਨੀਲਮ : ਹਾਂ, ਰਾਤੀਂ ਜੋ ਖਰਚ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹਦਾ ਹਰਜਾਨਾ। ਬਰਾਤ ਆਈ, ਉਹਨੂੰ ਕੋਲਡ ਡਰਿੰਕਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਕਾਜੂ ਦੀਆਂ ਪਲੇਟਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਬਰਾਤੀਆਂ ਨੇ ਜੋ ਕੋਲਡ ਡਰਿੰਕਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਾਇਆ ਕੀਤੇ...ਸ਼ੋ ਆਫ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਧੀ-ਅੱਧੀ ਬੋਤਲ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਵਿਚੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਇਕ ਬਰਾਤੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਪੱਟੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਵਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕੈਂਪਾ ਦੀ ਬੋਤਲ ਵਰਤੀ...ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਬੋਤਲ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਕਾਸਟ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ...ਫਿਰ ਡਿਨਰ ਦਾ ਖਰਚ ਹੋਇਆ, ਬਰੇਕ ਫਾਸਟ ਦਾ ਖਰਚ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕਿਸ ਨੇ ਦੇਣਾ ਹੈ ? ਜੋ ਸ਼ਗਨ 'ਤੇ ਖਰਚ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕਿਸ ਨੇ ਦੇਣਾ ਹੈ ?

ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ : ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ?

ਨੀਲਮ : ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ : ਇਹ ਧਮਕੀ ਹੈ ?

ਨੀਲਮ : ਇਹਨੂੰ ਧਮਕੀ ਹੀ ਸਮਝੋ...ਤੁਸੀਂ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਿਆ ਦਿੱਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਇਥੋਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲ ਸਕੋਗੇ...ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲਵੋ।

ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ : ਦੁਰਗਾਦਾਸ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ਹੋ ? ਸਾਨੂੰ ਇਥੇ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਛੋਕਰੀ ਸਾਡੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰੇ।

ਨੀਲਮ : ਅੰਕਲ ਕੀ ਬੋਲਣਗੇ ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਥੇ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਰਚਾਵੋ...ਨਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰੋ...ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੋ।

ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ : ਕੁੜੀਏ ਮੂੰਹ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰ...ਅਸੀਂ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਬੰਦੇ ਹਾਂ।

(ਏਨੇ ਵਿਚ ਇਕ ਬੁੱਢਾ ਮੰਗਤਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੰਗਤਾ : ਵਧਾਈਆਂ, ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ...ਜੋੜੀਆਂ ਸਲਾਮਤ ਰਹਿਣ, ਸਾਡੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।

(ਅਨਿਲ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਅਨਿਲ : (ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ) ਬਾਬਾ...ਲਾੜੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਉਹ
ਨੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗ।

(ਕੁਝ ਚਿਰ ਮੰਗਤਾ ਖੰਨਾ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ।)

ਮੰਗਤਾ : ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਮੰਗਾਂ...ਉਹ ਤਾਂ ਆਪ ਮੰਗਤੇ ਨੇ।

(ਸਾਰੇ ਪਾਤਰਾਂ ਦਾ ਇਕਦਮ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ...ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਚੁੱਪ)

ਨੀਲਮ : ਬਾਬਾ...ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੰਗਤੇ ਨਹੀਂ...ਇਹ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਮੰਗਤੇ ਨੇ।

(ਸਾਰੇ ਪਾਤਰ ਫਰੀਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾਟਕ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।)

ਸਮਾਪਤ